

UN DIA TRIST

Crec que avui és un dia trist, per a Osona. Perquè, després de no haver prosperat la querella que diverses entitats van fer, en el seu moment, contra la legalització del partit racista i d'extrema dreta PxC; després de reprimir violentament la concentració que protestava per la cessió d'un edifici públic per al seu primer congrés (qui ho recorda, ara, que hi va haver ferits?...) i després de denegar el permís per a la jornada cultural i antifeixista, avui mateix, quan se'ls ha tornat a cedir el Sucre...crec que Vic ha escrit un capítol sencer de la seva història més negra. Potser haurem de reescriure "Laura a la ciutat dels sants", i dir-ne "Fàtima a la ciutat dels racistes"!

Perquè, encara ara, malgrat el creixement dels feixistes, encara hi ha qui esgrimeix aquella vella excusa de "no fer-los propaganda" per justificar la seva mala consciència pel fet de no fer-hi res. Encara ara, els burgesos de Vic no tenen cap inconvenient en seure ben indiferents a la plaça de Vic en comptes de sumar-se a la gent que, allà mateix, davant seu mateix, defensa que tots els ciutadans i ciutadanes d'Osona puguin tenir els mateixos drets: a la feina, a les escoles, a les cases, a l'hora de votar (o no). I aquesta gent, que ha aixecat la veu per dir avui les coses pel seu nom, eren majoritàriament ben joves: aquests mateixos joves a qui s'acusa, ben alegrement, de tot. De quasi tot...

Potser sí, que algú es pensa amb falsa ingenuïtat que el racisme no té res a veure amb ell. I deixa fer. Però, com va dir Martin Niemoller l'any 1945, responent a un estudiant que li va preguntar per què els alemanys no van enfrontar-se als nazis:

"Primer van venir a buscar els comunistes i, com que jo no ho era, vaig callar. Després van venir a buscar els socialistes i els gremialistes, però jo no era cap de les dues coses, així que no vaig parlar. Després van venir a buscar els jueus, però jo no era jueu. I quan van venir a buscar-me a mi, ja no quedava ningú".

Anem callant, doncs. Fins que ja sigui massa tard...

I és que el racisme no és una opinió: és un delictes.

Roser Iborra i Plans

Torelló, 26 de novembre de 2006